

[Justitsministeren.]

spørgsmålet om den statsretlige praksis. Der nævnte det ærede medlem finansudvalgets stilling. Det ærede medlem ville ikke være enig med finansudvalgets formand i, at hvis et flertal i finansudvalget havde givet grønt lys i en bevillingssag, var den pågældende minister ansvarsfri. Jeg vil sige det på den måde, at jeg tror, vi har oplevet en udvikling i statsretlig praksis derhen, at ministre i dag er ansvarsfri, hvis flertallet i finansudvalget har accepteret et bevillingsforslag fra ministeren. I hvert fald vil vi alle praktisere det på den måde, i det øjeblik vi har tilslutning fra finansudvalget. Jeg fremhæver netop dette spørgsmål, fordi jeg er bange for, at man ved at bruge udtrykket den statsretlige praksis i en lov om ministeransvarlighed kan komme til at fastlåse en praksis, og det tror jeg ville være urigtigt.

Til det ærede medlem frk. Helga Pedersen vil jeg sige, at jeg ikke så gerne vil følge det ærede medlem hr. Iver Poulsens meget drilleri over for det ærede medlem op, men jeg kan ikke lade være med at minde om, når jeg hører det ærede medlems meget voldsomme polemik mod kommissionsflertallet, at det ærede medlem havde lejlighed til at ytre sig i sin tid, da den nye grundlov blev gennemført. Det er jo i min erindring, ligesom det også er i det ærede medlem hr. Iver Poulsens og andres, at dengang overvejede man vel spørgsmålet, men fandt ud af, at det ikke ville være rimeligt at få ansvarlighedsloven gennemført. På den anden side forstod jeg, at man også overvejede helt at stryge grundlovens § 13, men opgav det, fordi man frygtede for, at der deraf skulle drages urigtige slutninger.

Det ærede medlem gjorde en enkelt bemærkning, som gjorde mig lidt betænkelig, idet det ærede medlem talte om mindretallets ret til at rejse rigsretssag. Det spørgsmål drøftede vi, så vidt jeg erindrer, da vi gennemførte loven om rigsretten. Jeg vil gerne om dette sige, at jeg tror, at det ville være overordentlig betænkeligt at gennemføre en ret for mindretallet til at rejse rigs-

retssag, uanset om dette mindretal skulle gøres ret stort, fordi jeg frygter for, at man alt for let i et stort mindretal ville falde for fristelsen til at misbruge rigsretsproceduren for at ramme en politisk modstander.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen siger, at vi vil naturligvis gennemføre en ministeransvarlighedslov, hvis det er muligt, men det ærede medlem understregede med megen ret til sidst, at retligt ansvar eksisterer jo allerede. Det er meget nødvendigt at understrege det, når man bagefter har hørt det ærede medlem hr. Aksel Larsen.

Jeg har altid været en ubegrænset eller næsten ubegrænset beundrer af det ærede medlem hr. Aksel Larsen og specielt for hans strejfen ind på juridiske emner, men hans fortolkning af grundlovens § 13 hviler på en misforståelse. Der står nemlig ikke i denne paragraf, at der skal gennemføres en speciel lov om ministeransvar. Der står: „deres ansvarlighed bestemmes nærmere ved lov.“ Det må ses i sammenhæng med de øvrige bestemmelser i § 13, og der er jo ved lov fastlagt et ministeransvar, nemlig i straffeloven. Det skete allerede i 1866. Det ærede medlem drager simpelt hen den konklusion af indholdet af § 13, at der kan rejses rigsretssag mod en regering, som ikke har stillet lovforslag derom. Jeg tør slet ikke nævne for det ærede medlem, hvad han kan få ud af et studium af grundlovens §§ 66 og 69.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde nogle bemærkninger om folketingets tiltalerejsning. Jeg blev ikke klar over, om det ærede medlem var inde på den samme tankegang som det ærede medlem frk. Helga Pedersen. Forholdet er jo det, at rigsretstale rejses af folketinget — og det vil sige af folketingets flertal — eller af kongen, hvilket igen vil sige af regeringen.

Jeg er ked af, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsatte de udtalelser, som han fremsatte, og jeg er også lidt ked af de udtalelser, det ærede medlem hr. Iver Poulsen fremsatte, fordi de må medvirke til at skabe den opfattelse i befolkningen,